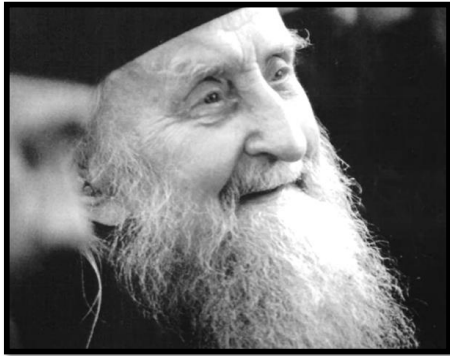

SFÂNTUL SOFRONIE SAHAROV

† 11 IULIE
1896 – 1993

SĂ FIM NEVOITORI

Creștinul neapărat trebuie să fie un nevoitor. Cu atât mai mult monahul, preotul. [...]

În legătură cu felul cum trăiește omul se rânduiesc și împrejurările

exterioare ale vieții lui. Uneori, din pricina greșelilor sau, dimpotrivă, îndreptărilor noastre lăuntrice, și împrejurările exterioare ale vieții se schimbă spre mai rău sau spre mai bine.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate. Vom face răbdare. Iată calea noastră. Te poticnești, îndreptează-te. Ai căzut, ridică-te. Iar a deznădăjdui, niciodată nu este nevoie. Uneori este atât de greu, încât omul este gata să se lepede de viața veșnică, dacă ea se dobândește astfel. În schimb, când acești nori trec, atunci soarele, cumva, într-un chip deosebit strălucește, iar omul se bucură atunci că a trecut prin dureri: *“Veseliți-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit, pentru anii în care am văzut rele”* (Psalmi 89:17).

Sursa: **Arhimandritul Sofronie Saharov**, *Nevoința cunoașterii lui Dumnezeu*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2006

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 17 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 18 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 6, 18-23; Tit 3, 8-15; Ev. Matei 8, 5-13; Ioan 17, 1-13; glas 3, voscr. 4 → Duminica a 4-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

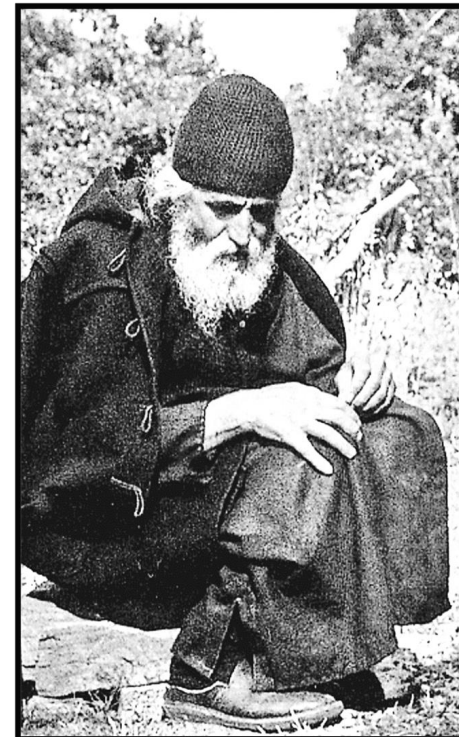
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 398 / 11 iulie 2021

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

† 12 IULIE

1924 – 1994

POST, PRIVEGHERE, RUGĂCIUNE

Întreaga viață a Părintelui Paisie a fost călăuzită după principii: *„Dă sânge și ia duh”*. Dumnezeuiasca râvnă care încă din anii copilăriei ardea înlăuntrul său și care acum, în mănăstire, începuse să crească, îl mișca să continue într-o mai multă cunoaștere rânduiala pe care o ținea mai înainte: post, priveghere, rugăciune.

Dormea două-trei ore, nu pe pat, ci pe pardoseala de beton. „În armată dormeam în zăpadă”, se gândea. *„Aici am venit pentru călugărie și, într-adevăr, nu este zăpadă, însă este beton.”* Când se îmbolnăvea, cerea binecuvântare să meargă într-o altă chilie, care avea podeaua din cărămizi. Și, fiindcă marea ajungea până la temelia mănăstirii și mucegaiul pricinuit de umezeală era ca bumbacul pe pereți, iarna își făcea un fel de cort dintr-o cergă și intra înăuntru. Ca

pernă își punea un butuc în care făcuse o scobitură, ca să nu-i alunece capul. „Din 1953, am avut ca pernă un butuc”, spunea mai târziu. „De câți butuci am avut nevoie ca să fac om butucul de mine!”.

Se nevoia și cu înfrânarea. În afara mesei de la trapeză nu mânca nimic. Chiar și în zilele de post, când masa era la ora trei și egumenul dăduse binecuvântare ca frații să ia la chilie puțin posmag, părintele Averchie (numele de rasofo al Sfântului Paisie) nu mânca până la acea oră. La trapeză, din farfuriile comune lua puțin, iar porția sa și-o înjumătățea, chipurile, pentru că nu putea să o mănânce, iar când mâncarea i se părea gustoasă punea puțină apă, ca să-și piardă gustul bun.

În Postul Mare care a urmat s-a îmbolnăvit. Atunci egumenul i-a dat binecuvântare să ia la chilie o lampă de spirt și puțină salvie, ca să-și facă puțin ceai după slujbă. Părintele Paisie cu greu a găsit lampa și astfel și-a dat seama că niciunul dintre frați nu avea un asemenea obiect la chilie. Așadar, după ce a făcut de două-trei ori ceai într-o cutie de conservă, a dat înapoi lampa și a aruncat și cutia de conservă. „Nici un părinte nu are un asemenea lux”, s-a gândit. „Cum să am eu? Să stricăm rânduiala mănăstirii?”

În acel Post Mare, părintele Averchie s-a nesocotit cu desăvârșire pe sine și a întins coarda până la maxim. Era atât de slăbit, încât atunci când urca în munte pentru lemne i se îndoiu picioarele și cădea. Se ruga lui Dumnezeu să-i ajute să se ridice, ca să nu-l vadă vreun mirean și să spună: „Iată ce pătesc călugării din pricina nevoinei”.

Sursa: **Sfântul Paisie Aghioritul, Sfânta Sihăstrie "Sf. Evanghelist Ioan Teologul",** Editura Evangelismos, București, 2017

PĂRINTELE ZAHARIA ZAHAROU

FELUL ÎN CARE MAICA DOMNULUI A STAT LÂNGĂ CRUCE A FOST CU ADEVĂRAT DUMNEZEIESC

Părintele Sofronie ne-a vorbit de multe ori despre primejdiile pe care le-a întâmpinat Maica Domnului și cum nu a îngăduit să se risipească nimic din mireasma Duhului Sfânt încredințată inimii ei, fie că s-a aflat în mare bucurie sau în suferință cumplită.

Nu se mai pomenise ca o fecioară să nască prunc, de aceea chiar dacă Iosif era un om drept (ceea ce în limbajul Scripturii înseamnă că se ridicase deasupra legilor trupului și era călăuzit de Duhul Sfânt), el a fost totuși cuprins de tulburare și s-a îndoit. Cu toate acestea, sfințenia vădită a Fecioarei nu-i îngăduia să o dea în vileag; potrivit legii evreiești ea ar fi trebuit să fie ucisă cu pietre. Soluția pe care a găsit-o Iosif a fost să o lase în ascuns.

Dar chiar și atunci când primejdia morții creștea cu fiecare zi, credința ei desăvârșită, nădejdea ei și dragostea pentru Cel pe Care Îl purta în pânțe erau mai puternice decât orice primejdie. Inima îi era pecetluită. Iar când a văzut mai apoi îngerii lui Dumnezeu pogorându-se și suindu-se deasupra peșterii din Betleem, și magii glăsuind cu înfricoșare și păstorii mărturisind minunea, a păstrat toate acestea în inima ei, în tăcere, după cum citim în Scriptură (vezi Luca 2:51).

La fel, nu a spus nimic atunci când Dreptul Simeon L-a luat pe Hristos în brațe și L-a numit „lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel” (Luca 2:32). Aceștia erau termeni „tehnic” folosiți pentru a-L desemna pe dumnezeiescul Mesia. Astfel, prin cuvintele sale Dreptul Simeon Îl vestea de fapt pe Hristos poporului evreu ca fiind Mesia,

Emanuel, Mântuitorul lumii pe care toți Îl așteptau.

Adresându-i-se apoi Maicii Domnului, i-a spus că o sabie îi va străpunge sufletul (cf. Luca 2:35), prorocind în felul acesta Răstignirea lui Hristos, când ea avea să vadă, răstignită pe Cruce, Viața lumii întregi. Și iarăși, la vremea Răstignirii, când durerea ei întrecea orice suferință omenească, de pe buzele ei nu a ieșit niciun cuvânt, pe când toți cei de față „se întorceau bătându-și pieptul” (Luca 23:48).

Felul în care Maica Domnului a stat lângă Cruce a fost cu adevărat dumnezeiesc, purtând o suferință mai adâncă decât toată durerea omenească, dragostea pentru Fiul și Dumnezeu ei fiind mai mare decât dragostea oricărei alte ființe omenești.

Maica Domnului era cu totul desăvârșită, și nici în bucurie, nici în suferință nu a rostit o vorbă, împlinind în felul acesta cuvintele din Înțelepciunea lui Isus, fiul lui Sirah: „*Nouă cugetări am fericit în inima mea și a zecea o voi grăi cu limba*” (Isus Sirah 25:9). Căci dacă fiind în bucurie vom vorbi, vom fi în primejdia de a cădea în slavă deșartă, de a stârni invidia celorlalți și a pierde harul; iar dacă fiind în suferință vom vorbi, riscăm să cădem în răzvrătire, în amărăciune și nemulțumire.

Sursa: **Părintele Zaharia Zaharou, Omul cel tainic al inimii,** Ed. Basilica, București, 2014